

Róka

Nem akart az Ükös Laci megnézni semmit se, soha. Nem volt a CD Boxban a lemezborítókra kíváncsi, de akkor se jött a heti ebédet elolvasni velünk oda, amikor a Dicsó Erzsike néni a nagyszünet utáni szünetben az aulába celluxszal kiragasztotta, amikor meg a Braun Marika néni kérdezte körbe az osztályt, mielőtt az állatkertbe vitt volna bennünket, hogy ki melyik állatra a legkíváncsibb, és a Turbék a pandát mondta, a Szegedi a pumát, a struccot, amin meglepődtem, a Béla, a Varga Zolti a hüllőket szerette volna megnézni, én meg a vízilovat vártam, az Ükös akkor is az mondta csak, hogy mindegy, de hát akkor mondjuk a róka. A róka.

A második sorban ült az Ükös, a Péri Gitta meg a Hudi Klau mögött, a Szegedivel. Jóban voltak a Klauval meg a Gittával, és ő volt a fiúk közül az egy, akinek nem maradt se alufólia a padjában, se szívószál, se szotyí, se tankönyv iskola után soha. És meg volt mindig fésülve a haja reggel, de hogyha tornaóra volt az ötödik, előkotort az Ükös a végén a tisztaságijából egy fakó, barna fésűt, amibe bele volt a monogramja valahogy karcolva, mellette meg egy kocsí, ami az óvodában lehetett az Ükösnek a jele még, és megigazította a frizuráját vele, és úgy jött csak az öltözőből ki, ha végzett, de a tükörbe nem nézett akkor se bele, soha. Nem volt kíváncsi a másodikra se, mindig csak a levest ette a menzán meg, amin csodálkoztam mondjuk. És azon is, hogy ha már az autó volt az oviban egyszer a jele, miért cserél akkor az Ükös olyan Turbo rágós kocsikat el, simán, amiket nem lett volna pedig semmiképpen neki szabad. Jólneveltségéből csinálta talán, vagy pedig mert félt, hogy ha nem cserél, megharagszik rá az, akinek a Lamborghinije vagy a 911-es Porsche Carrerája kéne, úgyhogy odaadta azokat is, iskola után meg szaladt a trafikba a Váldi Zolival egyből, a zsebpénzén rágót venni, hogyha kérdezi megint majd a Szegedi tőle mondjuk, tudjon akkor új cseréket is mutatni. De rágni, azt nem tudott ennyit, úgyhogy volt, hogy négy-öt Turbo is lehetett visszacsomagolva az uzsonnásában.

Leghátul állt a tornasorban az Ükös, a Hegedűs Bazsi mögött, és a Bazsi is bedobta fölötte a ziccet simán, de nem bosszantotta a Lacit ez se, nézett csak, azokkal a sötétbarna szemével, amik olyanok voltak kicsit, mint a gombfociban a gomb, és megdicsérte a Bazsit, hogy szép volt. Nem lehetett igazából az Ükösre megharagudni, úgyhogy nem mondtuk neki azt se, soha, hogy még a Mortal-kivégzéseket se tudja, meg hogy a Dolph Lundgrennek se nézte meg egy kölcsönzős filmjét se még, mert nem nézte amúgy. Allergiás volt az Ükös valamire, úgyhogy fújta mindig az orrát, az anyja meg emiatt nem enged-

te el bicajozni soha, hogy ne hogy olyan menjen a tüdejébe a Gyogyesz mellett a krosszpályán, amitől fulladni kezd.

Május volt most, és ilyenkor tüsszögött rendesen, és egyszercsak odajött a barna rövidnadrágjában a Zoltihoz meg hozzám, és kérdezte, hogy van-e kedvünk fogadni. Fogadni, gondoltam, fogadni a Józsi papa szokott, vagy a Nagy Laci bácsi, hogy egyes, kettes vagy iksz-e a meccs a Totóban, és hallottuk is vasárnap, mikor a Tupperware-bemutatóra mentünk a Laci bácsiékhoz anyával, hogy a Laci bácsi mérgeződik a nagyszobában, hátul, hogy kurva Partizan, meg Parma, meg Újpest, hogy megint elcsalták ezek. Mikor melyik. Fogadni, kérdezte az Üköstől a Zolti, de odajött addigra a Takács Béla is, a Turbék, a Husztik, meg a Szegedi, mert kíváncsiak voltak, mit keres ott, az Ükös nálunk, mert nemigen szokott se beszélni, se hátrajönni.

Miben fogadtok, kérdezte a Béla, nekem meg az jutott eszembe, hogy a Turbóban mondja majd a végebességet az Ükös, vagy hogy van-e a büfében még abból a sündisznós minyonból, esetleg a stopperórával akar az Ükös valamit, vagy hogy kinek pezseg ki előbb a Plussza, abban fogadna, mert az ebédet, meg a filmeket, azokat nem nézte ugye, soha. Abba, hogy a Gittának a bugyogója milyen színű, abba, mondta az Ükös, erre csend lett. Nézte az Ükös taknyos orrát, meg a barna gombszemét mindenki, de szóhoz egyikünk se jutott, mert az Ükös ezzel eléggé meglepett. A Péri Gittára, aki a Szegedi előtt ült az első sorban, és a zsiráfot mondta talán az állatkertre, és tájfutni járt, nem gondolt fogadni szerintem senki, a bugyogójának a színére meg aztán pláne nem. Tüsszentett egyet az Ükös, megtörölte a barna ruhazsebkendőjével az orrát, aztán megkérdezte megint, hogy nem kíváncsi-e itt erre tényleg senki, és hogy van még a táskájában egy fél liter indiáncseresznye, amiből pár korty, ha hiányzik, és hogy ő betenné azt a kékre. Tétnek.

Kíváncsi az nem voltam mondjuk, de indiáncseresznyét, azt rég ittam már, úgyhogy fölkaptam erre a fejem egyből. A Bélát is érdekelhette, úgy látszik, mert ő meg mondta, hogy bedob egy bontatlan büfés kólát, mert ő biztos benne, hogy a Gitta bugyogója ma fehér. A Turbék akkor a sárgát mondta, és azt, hogy ha mégse ő nyer, vesz akkor a trafikban egy Calippót, aki eltalálja, annak. A Husztik erre, hogy a sárgát szerette volna ő is, és hogy mi legyen most akkor, de az Ükös átgondolta, úgy látszik, ezt is, mert mondta a Husztiknak, hogy más színt mondjon, mert ha mondjuk ők nyernének a Turbékkel, ketten, felezni kéne akkor a nyereményt, az meg így, hogy szörp meg jégkrém, bajos. Narancssárga akkor, mondta a Husztik mérgesen, és egy fél üveg málna. Kivettem addigra a táskámból a kiwiszörpöt, az Ükös elé tettem a padra és a zöldet mondtam, a Zolti meg a citromos teájával szállt be, amit a rózsaszínre tett, mert más bugyogószínek addigra nemigen maradtak már, a Szegedi meg, hogy kezdődik a hit-tan mindjárt, és hogy ő most nem mond.

RoKoKoGaleEfi, jutott eszembe, a hittan, tényleg, az Ükös meg kérdezte, hogy mi attól fogadunk-e még, mi meg, hogy persze. Jó, mondta az Ükös, akkor meg is kérdezi most a Gittát mindjárt, azelőtt még, hogy a Vendel atya ideér, és akkor át tudjuk a Szent Pál leveleinek a rövidítését is nézni, amit mára föladott. Nem jó, mondta a Béla, mert mi van, ha az Ükös beszélt előre a Gittával, hogy eleve a kéket mondja, ha kérdezné, és elosztják akkor majd hittan után a szörpöket meg a jégkrémet egymás között, ketten. Azt mondta a Béla még, hogy mesélt a nővére egy alámondásos filmről neki, amiben ez volt pont, hogy fogadás, és hogy az egyik az be volt avatva, és persze, hogy akkor azok nyertek. Mondta erre az Ükös,

hogy jól van, ő barátkozásból akart volna fogadni csak, és hogy a Gitta erről nem tud, de hát, ha a Bélának így nem jó, akkor ne így legyen, csak akkor hogy.

RoKoKoGalEjffi KolTesszTesszTimTimTi, mondtam magamban a Pálnak a leveleit, de az utolsó kettőt elfelejtettem. A Zoltinak az jutott közben eszébe, hogy a Szegedit kéne megkérni akkor, aki nem fogadott úgyse, semmire, és aki a Gitta mögött ül egyből, hogy lesse valahogy a Gitta bugyogójának a színét meg, mert a biztos az. Megnézni, kérdezte az Ükös, gondolkozott, de tetszett azért kicsit az ötlet neki, a Zolti meg vette is a hosszú vonalzóját elő, hogy azt kéne az Ükösnek a Gitta szoknyájához tartani valahogy akkor, a Szegedinek meg előrehajolni, és mintha a tolltartójában matatna, úgy csinálni, és amikor imádkozás után a Gitta ülne majd le, a szoknyája a Zolti vonalzójába egy kicsit beakadna, a Szegedi meg meglátná akkor a bugyogójának a színét, és akkor a fogadás eldőlt. Tetszett a Szegedinek, hogy ő most a bíró, és mondta, hogy jó, és éppen akkor csöngettek. *RoKoKoGalEjffi KolTesszTesszTimTimTi FilZsi*, néztem meg a füzetben, hogy kinek írt még a Szent Pál levelet, hogy ha engem szólít a Vendel atya, végig tudjam mondani majd, közben az eszem a szörpökön, a Calippón meg a zöld színen járt, hogy megnyerem-e vele a fogadást.

A Hudi Klau volt a Bazsival a hetes, úgyhogy ők kint voltak a táblánál már, mikor a Vendel atya beért, és köszöntünk neki együtt, hogy laudétusz, a Vendel atya meg erre, hogy ineternum, és amikor az umot mondta, a végét, ott volt addigra az Ükösnek a Zolti vonalzója a kezében, és próbálta a Gitta fenekéhez tartani, a Szegedi meg a tolltartóban matatott, de nem láthatta még a bugyogó színét meg, mert amikor a Klau a hiányzókat sorolta a Vendel atyának, meglökte akkor az Ükös kezét, de úgy, hogy kilátszott akkor meg a Péri Gitta egész feneké. Nézett a Turbék, a Zolti, az Ükös, a Béla. Nézett a Husztik,

a Szegedi, a Bazsi, a Klau, és néztem én is, de leginkább a Vendel atya nézett, mert nem volt a Gittán aznap bugyogó. Semmilyen.

RoKoKoRoKoKoTimZsi, mondogattam magamban, és akkor a Gitta is észrevette, hogy őt nézi a teremben most mindenki, és olyan piros lett az arca, mint a Husztiknak a fél üveg málnája. Visszatúrte a szoknyát gyorsan, és hátrafordult az Üköshöz szegény. Kivette a vonalzót a kezéből, és szétörte mérgében a Laci fején, az Ükös meg tüsszentett erre egy nagyot, és akkor a Gittától is, meg a Vendel atyától is bocsánatot kért, hogy ő csak barátkozásból találta ki ezt az egész fogadást, és hogy nem akart ő megnézni semmit, soha, és tudta, hogy megkérdezni is elég lett volna most is, és hogy láthatja akkor a Béla, hogy kéknek nem kék. A Vendel atyának, aki szemben állt, vörös volt teljesen az arca, mint a róka, és azt mondta, hogy aki ebben benne volt, az szégyellje magát nagyon, és kérjen a Gittától majd bocsánatot, de menjen most a teremből ki, egyből. És igaza volt.

És akkor mentünk...

Vass Norbert (Kaposvár, 1985): prózaíró, szerkesztő, wannabe punk. Első, *Indiáncseresznye* című novelláskötete a Fiatal Írók Szövetsége és az Apokrif Könyvek gondozásában jelent meg, 2019-ben.